

Kanonkuglen.

Af Poul E. Hadberg.

Hvad man dog alt kan komme ud for paa sin arbejdsplads, det er nu ikke smaating gennem et langt liv og en god hukommelse for de mange begivenheder af enhver art man bliver udsat for gennem livets løb. I aaret 1968 var jeg med som kranfører ved byggeriet af Kvickly paa H.P. Hansens gade i Aabenraa og det var en god tid for mig der.,

Man havde dog mange underlige ideer dengang, som jeg næppe tror man har nu om stunder.

En af de mest underlige ideer og som angik mig direkte, var denne, at da man skulle til at stille kranen paa højkant, saa skulle førerhuset sandelig ikke monteres, saa derfor blev den kørt bort igen. Aarsagen til denne fjollede idé, skyldtes tanken om, at saa ville kranføreren blot sidde deroppe hele dagen uden at lave noget som helst, og det kunne man sandelig ikke have. Det ville ikke være godt for arbejdsmoralen for dem der maatte ase nede paa jorden i mudder og hvad der ellers maatte være af ubehageligheder som en saadan kranfører gerne ville gøre en hel del for at blive fri for, saasom at blive siddende i det lune førerhus dagen lang.

Jeg kom altsaa derfor til at staa paa et par planker lagt ud mellem gitterspærene paa kran taarnet, saadan ca. 8-9 meter oppe. Her stod jeg saa gennem mere end et aar og frøs guds jammerligt i sne og frost og regn og blæst. Til tider saa meget, at jeg ikke var egnet til at kunne styre kranen overhovedet, men det saa man ikke saa nøje paa dengang. Jeg tvivler paa, at det ville gaa nu om stunder.

Der var en del af folkene som boede paa pladsen gennem perioden. Der var formanden og hans sjakbajs, plus et par andre som jeg ikke husker saa godt længere. Formanden husker jeg udmærket, for han var fuld det meste af tiden, sjakbajsen ligesaa, desuden trivedes han betydeligt bedre paa pladsen, end hjemme hos konen i Horsens.

Naa, men det var ellers denne hersens kanonkugle som jeg agtede at fortælle lidt om. Det var nemlig saaledes, at det var Kjæhr og Trillingsgaard der havde med udgravningsarbejdet at gøre, og i dette firma var der en gammel knarvorn stivstikker og ligesaa arrig som en gammel Grizzly bjørn der bliver vækket af sit vinterhi. Han boede nu ellers henne i Slotsgaden her i Aabenraa, men det gjorde ham nu ikke mere venlig stemt af den grund. Denne fyr havde altsaa fundet sig en kanonkugle som var blevet gravet op af det tjærede mudder under den gamle tankstation, den med folkevognen oppe paa taget og som jeg husker udmærket endnu.

Han pralede noget af denne kanonkugle og jeg blev ret misundelig, for jeg ville skam ogsaa gerne have fat i en saadan kugle.

Naa, men der gik jo ikke saa lang tid, før jeg saa, at Kaj jernbinder var paa gale veje. Han luskede noget rundt henne ved skuret hvor den famøse kanonkugle laa. Han troede sig uset, men jeg saa nu klart det hele fra mit ophøjede stade i kranen. Han var aabenbart ogsaa blevet forelsket i denne kugle og nu ville han saa gøre noget ved det.

Ganske rigtigt, lidt efter kom Kaj nok saa uskyldigt gaaende ned langs kransporet. Han var dog noget skæv og havde sit besvær med at holde sin nyerhvervede kanonkugle paa plads inde bag stortrøjen. Lidt efter var han saa i færd med at grave et hul midt mellem skinnerne og der blev kuglen plumpet ned i og pænt dækket til. Jeg gik saa hen til den gode Kaj og spurgte, hvad han dog lavede? Joe, han kunne jo ikke lige finde paa noget at lave, saa ville han da gaa og rette lidt paa sporene i mellemtiden. Jamen, det var da pænt af dig Kaj, saa slipper jeg da for det og jeg frydede mig indvendigt. Jeg havde allerede besluttet mig til at stjæle kuglen fra Kaj, naar han kunne stjæle den, saa kunne jeg vel ogsaa. I kaffepausen fik jeg saa i en fart og med bankende hjerte, gravet den satans til kanonkugle op og gravede den saa ned i den anden ende af sporet og jeg naede det lige akkurat inden folkene kom ud igen.

Saa begyndte arrig trolden, som først havde ejet kuglen, at raabe op om tyveknægte og banditter. Jeg fik ogsaa en salve, men jeg havde jo ikke stjaalet den, selvom jeg var den eneste der vidste hvor den opholdt sig nu.

Dagen efter var det saa Kaj jernbinders tur til at skælde ud over tyveknægte og banditter. Han brokkede sig slemt til mig, men han ville dog ikke fortælle, hvad der var blevet stjaalet fra ham. Oh, hvilken herlig fryd og glæde for mig, selvom jeg nu rigtig nok ogsaa var noget nervøs ved det hele.

Om fredagen efter fyraften besluttede jeg mig saa til, at nu maatte jeg hellere se at faa den forbistrede kanonkugle hjem i en fart. De to forhenværende ejere skældte og smældte og lige fedt hjalp det, men de havde mig nu begge to i kikkerten og det kunne jeg ikke fatte. Jeg maa dog have set noget skyldbetyngt ud uden at jeg selv vidste af det.

Jeg boede dengang ikke langt fra Kvickly, saa efter aftensmaden hjemme, kørte jeg saa paa cykel hen paa pladsen. Inde i formandens skur var der et mægtigt gilde i gang. Der blev raabt og sunget til den store pris og lyden fra flasker der væltede ned paa gulvet, naaede ud til mig i en vild forvirring. Jeg skyndte mig hen i ly af mørket og taagen og fik gravet kanonkuglen op, fik den viklet ind i en regnfrakke. Den var tung som et ondt ord. Den vejede mindst 20 kilo, saa jeg havde mit mas med at holde den i frakken og under armen for at se saa uskyldig ud som muligt, hvis jeg skulle møde nogen. Lige da jeg luskede mig forbi skuret med de festende folk, blev døren smækket op med et brag, og af alle de taabeligheder som jeg baade frivilligt og ufrivilligt havde været indblandet i, saa stod pludselig den oprindelige ejermand i døren og raabte op om sin forbandede kanonkugle og han var sikker paa, at det var mig der havde stjaalet den fra ham. Det benægtede jeg paa det bestemteste, og det var jo ogsaa sandt nok. Arrig trolden blev ved med at brokke sig og jeg begyndte at svede angstens kolde sved, for jeg mærkede, hvorledes den forbandede kugle blev tungere og tungere i et forfærdeligt tempo. Min arm begyndte at snurre og jeg blev mere og mere skæv. Lige et par sekunder før jeg maatte give op og lade kuglen dumpe, vendte han sig bort og forsvandt indendørs med nogle frygtelige trusler om hvad han ville gøre ved den der havde stjaalet hans kanonkugle, dersom han fik fat i vedkommende.

Jeg var saa lettet, at jeg rystede og tabte kuglen fra bagagebæreren paa cyklen og den ødelagde skærmen og landede med et fælt bump i leret, mens jeg svor og forbandede den satans til kanonkugle.

Jeg naaede hjem med kuglen og den blev aldrig siden stjaalet fra mig og jeg er i besiddelse af den endnu den dag i dag..

Poul Erik Hadberg.

Sandved 11 st. th. 6200 Aabenraa.